

ΜΗΧΑΛΝΕΖΑΙ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΚΑΙ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ ΜΟΝΟΝ : 'Εν 'Αθήναις και ταῖς ἐπαρχ. φρ. 20 — 'Εν τῷ ἔξωτ. φρ. 30.

ΑΓΓΕΛΙΑΙ : ἅπασι ἢ εἰς, λ. 40, τρίς ἕως ἑξάκις λ. 20, κατὰ μῆνα λ. 15, ἔτος ἢ ἑξαμηνίαν λ. 10.

— ΓΡΑΦΕΙΟΝ, ὁδὸς Μουσῶν, Ἀριθ. 4, ἀπέναντι τῆς οἰκίας Φιλήμορος παρὰ τὴν πλατεῖαν τοῦ Συντάγματος. —

B. ΓΑΒΡΙΗΛΙΔΗΣ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΔΙΚΗ ΒΕΛΕΝΤΖΑ

Καὶ πάλιν πλοῖα καὶ δίκτυα καὶ ἀλιεῖς οὐδαμοῦ ὀλίγον καὶ θὰ ἔλεγον ἄγρα οὐδαμοῦ, ἐν ᾧ πρόκειται περὶ τοῦ λαύρακος Βελέντζα, ὅστις μέχρι τοῦδε δις διέσχισε τὰ δίκτυα τῆς δικαιοσύνης. Ἡμεῖς ἐν τούτοις δὲν πρέπει νὰ προδικάζωμεν ἀποθαρρύνοντες οὕτω τὰς συνειδήσεις τῶν ἐνόρκων μας, ἢ τοῦλάχιστον τὸν νοῦν αὐτῶν ὅστις ἐνδεχόμενον νὰ ἐκλάβῃ τοὺς καῦμέδες ὡς καῦμοὺς τοῦ Βελέντζα, καθὼς ἐξέλαβε πρὸ μικρὸν τὸ ἔλλειμμα τοῦ ταμείου ὡς ἔλλειμμα τῶν φρενῶν αὐτοῦ! Ἀφήσωμεν λοιπὸν ἀνεπηρέαστον τὴν συνήθειαν τῶν ὀρκωτῶν.

'Εν πρώτοις παρατηροῦμεν ὅτι δὲν εὕρισκόμεθα εἰς τὴν μεγαλοπρεπῆ αἴθουσαν τοῦ Βαρβακείου, ἀλλ' εἰς τὴν συνήθη τοῦ κακουργιοδικείου, τοῦθ' ὅπερ εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς ἐκλαμβάνομεν ὡς κακὸν οἰωνὸν διὰ τὴν τύχην τοῦ κατηγορουμένου. Ἄλλ' ἀνεξαρτήτως τούτου ἡ ὑποβίβασις αὐτῆ τοῦ δικαστηρίου διὰ τὸν μέγαν ὑπόδικον ἢ τὸν μέγαν ἄνδρα, ἐὰν θέλετε, μᾶς φαίνεται ἀρκετὰ δυσανάλογος πρὸς τὴν φύσιν τῆς δίκης καὶ πρὸς τὴν θέσιν τοῦ Βελέντζα καὶ ἰδοῦ διὰ τί.

'Όταν χιλιάδες λαοῦ καὶ δεκάδες τινες χωροφυλάκων συνωθοῦντο περὶ τὰ προπύλαια τοῦ Βαρβακείου, ἡ δὲ αἴθουσα ἐθεωρήθη μικρὰ αὐτῆ νὰ περιλάβῃ τόσον ἐπίσημον ὑπόδικον, τώρα ἡ αἴθουσα ἔπρεπε νὰ ἦναι ἡ τῆς Βουλῆς διὰ νὰ χωρήσῃ τόσον ἐπίσημον ἄθων! Δὲν συμφωνεῖτε; Ἐκτὸς τούτου οἱ καῦμέδες ἔχουσι κἄπως διεθνή χαρακτῆρα, ἐν ᾧ τὸ ἔλλειμμα ὅσον μέγα καὶ ἂν ἦτο, δὲν δύναται νὰ ἐξέλθῃ τῶν Θεβαϊκῶν τειχῶν ἢ τὸ πολὺ τῶν ἑλληνικῶν ὀρίων. Καὶ ὅμως ὁ Μιλτιάδης τὴν φορὰν αὐτὴν δικάζεται ὅπου ἄλλοτε ἐδικάσθη ὁ Λεύκοβιτο ἢ ἄλλος τις κοινὸς παραχράκτης.

'Ἄλλ' ἀφήσωμεν καὶ τοῦτο ὡς δυνάμενον νὰ ἐπιρρᾶσῃ τὴν συνείδησιν τῶν κ. ἐνόρκων.

Τὴν ἐνδεκάτην π. μ. μόλις καθηρτίσθη ὁ κατάλογος τῶν ἐνόρκων ἀπειλούντων καὶ τούτων ἀπεργίαν διὰ λόγους τοὺς ὁποίους δεόν νὰ ζητήσωμεν καὶ εἰς τὰ λοιπὰ ἀπεργούντα σωματεῖα τυπογράφων, βουλευτῶν, καφάδων καὶ λοιπῶν.

Τὰ ὀνόματα τῶν ἐνόρκων εἶναι ταῦτα· 1) Θωμ. Κροντηρᾶς 2) Λάμπ. Σίπος 3) Παναγ. Καρυοφίλης 4) Δημ. Μιχαλόπουλος 5) Ἰω. Ἀλαγιάννης 6) Γεώργ. Καρυοφίλης 7) Ἄντ. Πρωτοπαπᾶς 8) Κ. Γεωργιάδης 9) Ἰω. Κορονέλος 10) Ἄντ. Γολομέρης 11) Σπ. Τρίμις 12) Νικόλαος Παλαιολόγος.

Μεταξὺ τούτων διακρίνω τὴν σεμνὴν λευκογένειον φυσιογνωμίαν τοῦ Παναγ. Καρυοφίλη, πολλὰς ἄλλας τὰς ὁποίας ἔσχον τὴν τιμὴν νὰ γνωρίσω εἰς τὴν δίκην τοῦ ἔλλειμματος, μερικὸς ὅλος ἀγνώστου μου, καὶ μίαν μεταξὺ τούτων μὲ βραεῖαν ἑλληνικὴν περιβολὴν, ἥτις μοὶ ἐνθυμίζει τὰ τσαπράζια, τὰ τουλκούνια καὶ τὰ μπουλούκια τῶν ἀρματωλικῶν χρόνων.

Μετὰ τὴν κατάρτισιν τοῦ σώματος τῶν ὀρκωτῶν καὶ τοῦ καταμασθηθέντος πλέον ὀμνῶ ἐντὸς τῶν χαβλιοδόντων χιλιάδων ἀνθρωποθηρίων, ὁ εἰσαγγελεὺς ἀνέγνωσε τὸ σχετικὸν κατηγορητήριον δι' οὗ ὁ μὲν Βελέντζα κατηγορεῖται ἐπὶ παραποιήσει τουρκικῶν νομισμάτων, ὁ δὲ Μουστακόπουλος ὅτι ἐν γνώσει ἐκυκλοφόρησε τοιαῦτα. Ἀλλὰ πρὶν ἢ προσθεσώμεν τι ἐπὶ τῆς προκειμένης δίκης ἐκρίναμεν εὐλογον νὰ δώσωμεν ὑμῖν ἀμυδρὰν εἰκόνα τοῦ νέου συγκατηγορουμένου τῷ Βελέντζα Μουστακόπουλου.

'Υψηλὸς μᾶλλον μὲ μέλανας ὀφθαλμοὺς πονηροτάτους μὲ εἶνα σιμὴν, μὲ πικρίαν πολλήν εἰς τὰ χεῖλη καὶ ἐν γένει εἰς τὸ πρόσωπόν του διακεχυμένην καὶ μὲ τρίχωσιν ἐκ τῶν μελανωτέων ἐξ ὧων ποτὲ ἴδομεν ἀβαφή. Τὸν ἐκλαμβάνετε ὡς ἀνθρακῆ ἢ ὡς θερμοστὴν ἀτμομηχανῆς. Εἶναι καὶ ἡ ἐνδυμασία του μελανὴ καὶ μόνον ὁ φαῖς λαιμοδέτης του καὶ τὸ ἀπὸ τῆς στέπης τοῦ ἐπενδύτου του προκλύτον λευκὸν του μανδύλιον εἶναι αἱ μόναι ἀκτίνες ἐν τῇ μαύρῃ αὐτῇ φυσιογνωμίᾳ. Ἐμάθομεν δὲ ὅτι ἐπαγγέλλεται ἐξ αἰσθήματος τὸν παραχράκτην πλαστογράφον κιβδηλοποιόν, καὶ διὰ τοῦτο πρὸ πολλοῦ ἔστησε τὸ ἐργοστάσιόν του εἰς τὸν Μενδρῆσε.

Τὸ Δικαστήριον ἀποτελεῖται ἀπὸ τοὺς κ. κ. Βλάχου Πρόεδρον, Κριεζῆν καὶ Ἀμπελᾶν δικαστὰς καὶ Ῥάδον Εἰσαγγελέα, πάντας γνωστούς. Τὴν δὲ ὑπεράσπισιν συγχροτούσιν οἱ κ. Τυπάλδος Μπουφίδης καὶ Πονηρόπουλος ἐπίσης γνωστοί.

Τὸν κατάλογον τῶν μαρτύρων θὰ ἐκτυλίξωμεν καὶ ἡμεῖς μετὰ τὴν ἐξέτασιν ἐνὸς ἐκάστου ἐκ τῶν σπουδαιοτέρων.

ἐπὶ τοῦ παρόντος ἀρκούμεθα νὰ ὀνομάσωμεν ἐπισήμως τινὰς, ὡς τὸν κ. Σιμόπουλον Βουλευτὴν, Παππαηλιόπουλον ὡσαύτως, Κανελίδην, Ἀξελὸν ἀξιωματικὸν καὶ ἄλλους.

Ἡ δίκη προμηνύεται βραχεῖα, τὸ δὲ ἐνδιαφέρον σχεδὸν ἀπεσβέσθη μετὰ τὴν ἀπόσβεσιν τοῦ ἐλλείμματος. Τὰ καθέκαστα εἰς τὸ προσεχές.

Κόκ.

ΧΡΟΝΙΚΑ

Ὁ ὑπουργὸς τῆς Παιδείας κ. Λομβάρδος δὲν προσηνέχθη οὔτε βαναύσως, οὔτε αὐθαιρέτως, οὔτε ἀντισυνταγματικῶς, ὡς ὑπέθεσεν ὁ τραγικὸς Αἰὼν. Ἀπεναντίας ἡ πολιτεία του ὑπῆρξε νομιμωτάτη καὶ λίαν προνοητικὴ πρὸς τὰ συμφέροντα τῆς Ἱατρικῆς Σχολῆς καὶ λίαν περιποιητικὴ πρὸς τὸν ἀξιοσέβαστον κ. Δαμιανόν. Ὑπάρχει νόμος νεωτάτης χρονολογίας εἰδικὸς διὰ τὴν περίπτωσιν τοῦ ἐν λόγῳ καθηγητοῦ. Διὰ τοῦ νόμου τούτου οἱ ἐγγηράσαντες ἐν τῇ διδασκαλίᾳ καθηγηταὶ ἀπαλλάσσονται τῆς ὑποχρεωτικῆς διδασκαλίας, ἀλλ' ἀπολαμβάνουσι ὅλων τῶν δικαιωμάτων τοῦ τακτικοῦ καθηγητοῦ, ἤτοι πλήρη τὸν μισθὸν καὶ τὸ κατ' ἀρέσκειαν διδάσκειν. Ὁ κ. Δαμιανὸς ὁμολογεῖ αὐτὸς ὁ Αἰὼν ὑπῆρξεν ὁ διδάσκαλος ὅλων τῶν συγκαθηγητῶν αὐτοῦ ἐν τῇ Ἱατρικῇ Σχολῇ, πλὴν δύο. Εἶναι σχεδὸν ὀγδοηκοντοῦτης, ἀφοῦ ἀριθμεῖ πεντηκοντοῦτη ὑπηρεσίαν.

Ὑποστηρίζει ἐν ἐπιγνώσει ὁ Αἰὼν ὅτι δύναται ὁ κ. Δαμιανὸς ἐν τῇ ἡλικίᾳ ταύτῃ νὰ διδάσκη μετὰ τῆς αὐτῆς διαυγείας καὶ τοῦ αὐτοῦ ζήλου ὡς ὅτε ἦν τεσσαρῶντοῦτης ἢ ἐξηκοντοῦτης; Ὁ σοβαρὸς μονομάχος τοῦ κ. Δήμιτσα περὶ τῆς ἐπιρροῆς τοῦ βάρους τοῦ ἐγκεφάλου, ἀγνοεῖ ἄρα γε τὸ ἄλλο ἐκεῖνο φαινόμενον ὅτι ὁ ἐγκεφαλὸς τοῦ γηράσαντος ἐν τῇ φυσιολογικῇ του συστάσει ἀνταποκρίνεται πρὸς τὸν ἐγκέφαλον τοῦ νηπίου; Καὶ αὐτὸς; ἂν ἀρνηθῇ τὸ φαινόμενον τοῦτο, τὸ σύνολον τῶν φοιτητῶν τῆς Ἱατρικῆς Σχολῆς ἀπεδείκνυε μέχρι τοῦδε τὸ ἐναντίον, διότι ἐνῶ αἱ τάξεις τῶν ἀκρατῶν τοῦ κ. Δαμιανοῦ ὀμοιάζον πρὸς ἀκροβολιστικὰ γυμνάσια, τοῦ ὑψηλοῦ τῆς Ἀνατομίας κ. Λουκᾶ Παπαϊωάννου, διδάσκοντος τὸ αὐτὸ μάθημα, ἀπέτελουν πυκνὴν φάλαγγα.

Καὶ ὅμως ὁ κ. Λομβάρδος δὲν προσηνέχθη μόνον νομιμώτατα, ἀλλὰ καὶ ἱποτικώτατα. Δὲν ἀπῆλλαξε τὸν κ. Δαμιανὸν τῶν καθηκόντων τῆς ὑποχρεωτικῆς διδασκαλίας, ἀλλ' ἐζήτησε μόνον νὰ προσθήσῃ δευτέραν ἑδραν ἀνατομίας, ἐξ εὐλαθείας πρὸς τὸν σεβαστὸν ὀγδοηκοντοῦτη καθηγητὴν. Ἀλλ' ὅταν αὐτὸς παρεῖδε τὰ εὐγενῆ αἰσθήματα τοῦ κ. Ὑπουργοῦ καὶ ὅταν ἡ Σχολὴ δὲν κατόρθωσε νὰ πείσῃ τὸν κ. Δαμιανὸν ὅπως δεχθῇ τὴν προσφορὰν τοῦ ὑπουργοῦ, τί ἔπρεπε νὰ κάμῃ οὗτος; Ν' ἀφήσῃ σχεδὸν χρεοῦσαν τὴν ἑδρὰν θεμελιώδους μαθήματος τῆς Ἱατρικῆς; Εἰς τοῦτο θὰ ἐπεκρότει βεβαίως ὁ Αἰὼν, ὅστις εἶνε πανταχοῦ προσωπικῆς πολιτικῆς καὶ εἰς τὰ πρόσωπα θυσιάζει τὰ πράγματα; ἀλλ' ἡ σπουδάζουσα Νεολαία, ἡ Σχολὴ, ὁ ἀνεξάρτητος τύπος θὰ κατεκρυφάζον, καὶ δικαίως, διότι τοιαῦτα εὐλάβεια καὶ τοιαῦτα ἀκκίσματα δὲν χωροῦσιν ὅταν πρόκειται περὶ τῶν πρώτων ἀναγκῶν σοβαρᾶς Σχολῆς, οἷα ἡ Ἱατρικὴ.

Ἐν καὶ μόνον ἡδύνατο νὰ κάμῃ ὁ κ. ὑπουργὸς: τὸ διά-

ταγμα τῆς ἀπαλλαγῆς τοῦ κ. Δαμιανοῦ νὰ συνοδεύσῃ μετὰ τὴν ἀπονομὴν παραστήμου, ἐὰν ἐγνώριζεν ὅτι ὁ κ. Δαμιανὸς ἐδύνατο νὰ δεχθῇ τοιοῦτον ἀτιμασθέντα τίτλον διακρίσεως καὶ ὑπεροχῆς. Καὶ ἡ Σχολὴ δὲ ἔπρεπε ποικιλοτρόπως νὰ ἐκδηλώσῃ τὰ αἰσθήματα αὐτῆς πρὸς τὸν γηραιὸν ἐπιστήμονα, μοναδικὸν ἴσως παράδειγμα ἐν Ἑλλάδι ἐπιστημονικῆς μακροβιότητος.

Μὲ προϋπολογισμὸν 5000 δραχμῶν ἡ λαμπρὰ Ἐταιρία τῆς Ὑγιεινῆς κατόρθωσε νὰ συστήσῃ διαρκῆς **Ταμείον ἐγχωρίου δαμαλίδος**, μὲ ἐμμίσθους κτηνιάτρους, γραμματεῖς, βοηθοὺς κλπ. Τοῦ λοιποῦ ἐκάστη πένα γνησίας δαμαλίδος θὰ κοστίζῃ μόνον 25 λεπτὰ ἐκ τοῦ Ταμείου αὐτοῦ. Θὰ ἐκλείψῃ δὲ ἡ ἄτιμος κερδοσκοπία τῶν φαρμακοποιῶν, κατανχλωσάντων πολὺ ἀκριβὰ τὴν ὑδαρὰν γλυκερίνην. Πόσα δὲ ἐδαπάνησεν ἡ Κυβέρνησις διὰ γλυκερίνην ἐνὸς ἔτους; Ἴσως 30,000 δραχμάς. Οὐδέποτε ἔταιρία ἢ σύλλογος ἐφάνη ἐν τόσῳ βραχεῖ χρονικῷ διαστήματι τόσον ἐνεργητικὴν ὅσον ἡ Ἐταιρία τῆς Ὑγιεινῆς. Ἐκεῖνο τὸ Ἱατροσυνέδριον εἶναι ἀντάξιον τοῦ ἐπαιτικοῦ ἐπιμισθίου ὅπερ λαμβάνουν τὰ μέλη του, διὰ νὰ καταναλίσκουν ἀπαξ ἢ δις τοῦ μηνὸς ἐν πούρῳ, ἀπὸ κοινοῦ! Προσεχῶς ἐκδίδεται καὶ Ἐφημερὶς τῆς Ἐταιρίας τῆς Ὑγιεινῆς. Τὰ πάντα εἶναι ἔτοιμα διὰ τὴν ἐκδοσιν. Ἐπαινος ὀφείλεται εἰς τὸν Πρόεδρον καὶ εἰς τὸν γενικὸν Γραμματέα, ἀλλὰ καὶ ὅλα τὰ μέλη συνεργάζονται μετὰ ζήλου καὶ ἀγάπης ἀδελφικῆς.

Ἡ Κυριακὴ ἐν Φαλήρῳ ἦτο Κυριακὴ καλοκαιρινή. Ἡ πλατεῖα πλήρης. Ἡ μεγάλη αἴθουσα τοῦ ξενοδοχείου πλήρης. Ὁ ἥλιος ἔκαιεν ὡς Αὐγούστος. Ἡ θάλασσα ἔσφιγγε τὸν οὐρανὸν εἰς τὴν ἀγκάλην τῆς μεθέρμην δύο ἡλίων. Ὁ Ὑμηττὸς ἦτο γεμάτος χάρι. Ὁ Κορυθαλὸς ἐκυάνιζεν. Ἡ Αἴγινα φοροῦσε τὰ νυφικὰ τῆς. Μετ' ὀλίγον ὅλα αὐτὰ ἤλασσαν τουαλέταν, ἐνῶ αἱ γυναῖκες τοῦ περιπάτου ἐκαμάροναν τὴν ἰδικὴν των. Ἀλλὰ μία χρυσαλὶς εἰς τὸν ἱματισμὸν καὶ τὸ κάλλος τῆς, ὅχι ὅμως καὶ τὴν καρδίαν τῆς, περιέφερον ἐκεῖ τὰ μῦρα καὶ τὰ χρώματά τῆς, τὰς πνοὰς καὶ τ' ἀκκίσματά τῆς, καὶ συνέκλειεν ἐν τῷ ὀφθαλμῷ τῆς τὴν ἐρωτικώτερον ἀττικὴν νύκτα. Τὸ Σάββατον ἐπίσης τὸ Φάληρον εἶχε τὰς νύμφας του καὶ τί νύμφας, ἐκ χιόνος καὶ πυρὸς πεπλασμένης, τὰς ὅποια κατατάραξεν εἰς μονομάχος. Ἀλλὰ καὶ αὐτὸν ἔπειτα κατεσπάραξαν πολλοὶ γρονθομάχοι. Ἡ παρέα μας ἐπεθύμει νὰ εὐρίσκετο ἐκεῖ διὰ νὰ δώσῃ καὶ νὰ πάρῃ.

Ἀπέθανεν ὁ Γεωργαντάρης; Ζῆ ὁ Ἰακωβάτος; Αὐτὸ τὸ ἐρώτημα ἐπαναλαμβάνεται ἀπὸ τοῦ παρελθόντος Σαββάτου, ὅτε ἐν τῷ *Μη Χάνεσαι* ἐδημοσιεύθη ἡ ἐκ Ληξουρίου ἐπιστολὴ βεβαιούσα ὅτι ζῆ. Ὁ ἀνταποκριτὴς ἦτο δυστυχῶς ἀνώνυμος· ἐντέθειν μία σκιὰ ὑπονοίας ὅτι τὰ γραφόμενά του μπορεῖ νὰ εἶναι μὴ ἀληθῆ, ἀν καὶ ὑπογράφεται **φειλαλήθης Ληξουριεύς**. Ἀλλ' ἡ ἐπιστολή του ἦτο τόσον σοβαρῶς συντεταγμένη, καὶ τόσον λογικῶς, ὥστε ἡ πλειοψηφία τῶν ἀναγνωστῶν μας — καὶ μετ' αὐτῆς καὶ ἡμεῖς — ἐπίστευσε καὶ πιστεύει ὅτι ὁ πολιτικὸς ἦρως τοῦ *Μη Χάνεσαι* καὶ τῆς Κεφαλληνίας δὲν ἐξηφανίσθη ἐκ τοῦ καταλόγου τῶν ζώντων. Καὶ ὅμως τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ καθ' ἣν ἐδημοσιεύομεν τὴν ἐπιστολήν, ἐλάβομεν φωτογραφικὴν εἰκόνα τοῦ Γεωργαντάρου **νεκροῦ**. Ὁ ἴδιος, ὡς τὸν ἐγνώρισαμεν,